

med en virkelig Dame; og skønt hun ikke netop havde taget ham hans dumdristige Anmodning ilde op, — noget Svar havde hun heller ikke villet give. Hun havde nærmest slaaet hans Spørgsmaal hen i Spøg men dog, idet hun forlod ham, sendt ham et Blik over sin nøgne Skulder, der indeholdt fuldt saa meget af en Opmuntring som af en Tilrettevisning.

Da han forgæves havde ventet en halv Times Tid, bestemte han sig til at gaa. I det samme var der en, der rømmede sig bagved ham, og da han vendte sig om, stod der for ham — som skudt op af Sneen — et lille hjulbenet Bybud, der hemmelighedsfuldt hilste Godaften.

»Tør jeg adspørge om Deres ærede Navn,« sagde denne Mand, idet han til Forklaring fremviste Hjørnet af et Brev, som han holdt skjult under sin hvide Lærredsfrakke.

»Sidenius,« svarede Per kort.

»Det stemmer,« sagde Mandslingen og rakte med et fortroligt Smil Brevet frem. »Det er fra en Dame, som gav mig det i Middags i en Port henne i Vimmelskaftet. Jeg skulde aflevere det her, sa'e hun, naar Klokken var godt ni.«

»Og der skulde intet Svar tilbage?«

»Ingen Svar tilbage, nej.«

Per skyndte sig hen under den nærmeste Lygte, rev Brevet op og læste: »Kommer ikke; hvad De forhaabentlig heller ikke har ventet. Skal forsøge,